



Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 2

15. Januar 1908.

57. Aargang

„Mormonismen“ — Sandhed, Fred og Fremgang.

Tale af Eldste Orson F. Whitney, af de tolv Apostlers Quorum, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Søndagen den 10. November 1907.

(Fortsat fra Side 7.)

„Mormonerne“ og det tørre Amerika. For 60 Aar siden var der et mærkeligt Øptrin i de Forenede Staters Senat. En stor Taler og Statsmand, den største paa hans Tid, fremstod og udtalte Ord, som jeg her vil anføre. Et Forslag var fremsat om at oprette en Postroute fra Independence, Missouri, til Mundingen af Columbiasloden. Missourisloden var paa den Tid Nationens vestre Grænse. I Vest for denne, var der en stor Landstrækning, der gik under Navnet Louisiana-Erhvervessen, som nu indbefatter de veststaaende Stater, Kansas, Nebraska, Nord- og Syd-Dakota, Colorado, Wyoming og andre Stater, men som paa den Tid var en umaadelig stor „Prairie“ eller Græs-Slette. Den var ubeboet, med Undtagelse af nogle omstrelsende Flokke af Indianere, Bøffelhjorde og vilde Dyr, samt giftige Slanger og Kryb. Længere mod Vest ligger en Landstrækning, som paa Landkortet og i Skolebøgerne, der blev brugte i den Tid, bencevnes som „den store Amerikanske Ørken“. Rundt omkring en salt Sø var en stor udørret Højslette, der strakte sig 4 til 5 hundrede eng. Mil fra Øst til Vest, og omtrent samme Længde fra Nord til Syd. Den østre Rand af denne Højslette, som Opdageren Fremont kaldte „det store Bassin“, er Wasatch-Bjergkæden; og den vestre Rand er Sierra Nevada Bjergene. Det var en trøstesløs Ørken, uden

hvvide Indbyggere, undtagen høst og her en ensom Bjergboer, der med sin Indianerhustru og halv-hvide Børn boede i forsankede Blokhuse. Staterne Utah, Nevada og California vare den Gang en mexikanst Provins, kaldet California, og den udgjorde en Del af den mexikanst Republik. En anden mexikanst Provins, kaldet New Mexico, indbefattede ogsaa Arizona. Mod Nord var Territoriet Oregon, der indbefattede de nuværende Stater Oregon, Washington, Idaho og andre Dele. England gjorde Fordring paa Oregon samt trægte efter at eje California. En lille Tilstromning af Emigranter fra Østen, der kørte med Økser og Bogne, hvilket varede 4 à 5 Maaneder paa Rejsen, havde siden 1841 slæbt sig over Sletterne og gennem Bjergpassene og nogle saa Tusinde af dem bosatte sig i Nærheden af Stillehavskysten, for det meste i Oregon, dog nogle af dem slog sig ned i California. Ingen af dem bosatte sig her. Dette var et øde, uindbydende og usfrugtbart Land, som ingen higede efter, men som alle affsydede. Dets eneste hvide Besolknings var nogle omstrejfende Fægtere og Vildt-Hangere, som udsatte Løkkemad for Bjørnen, Bæveren og andre vilde Dyr samt underhandlede med Rødhuderne. Undertiden fungerede de som Tolk eller Vejledere for de gennemrejsende Emigranter, der higede fremad mod Stillehavskysten. Saaledes var Stillingen, da Daniel Webster stod frem i de Forenede Staters Senat, og talte imod Forslaget om at oprette en Postroute til Gunst for de saa adspredte Nybyggere i det fjerne Oregon; og han hærede disse mærkmærdige Ord:

„Hvad Gavn ere disse store øde Landstrækninger til os, denne Region, som ikke indeholder andet end Ørkener, Flyvesand, Hvirvelwind, Støv, Kaktus og Prairichunde? Hvilkens Nytte kunne vi nogensinde forvente at gøre os af disse uhøre Ørkener, eller de uendelige, ugenemtrængelige Bjergkæder, der fra Joden til Toppen ere bedækkede med evig Sne? Hr. Præsident, jeg vil aldrig give mit Samtykke til, at bevilge en eneste Cent fra Statskassen, for at sætte Stillehavskysten en Tomme i nærmere Forbindelse med Boston end den nu er.“

Dette var, hvad Daniel Webster troede om det store Besten i Begyndelsen af Hyrrethverne, nogle saaiar førend de første emigrerende „Mormon“-Pionerer ved Salthørens Bredde grundlagde Begyndelsen til Bestens Civilisation.

„Mormonerne“'s Udvandring mod Besten var omtrent paa samme Tid da den bekendte Krig med Mexico sandt Sted. Krigen brød ud i 1846, og de Sidste-Dages Hellige begyndte deres Rejse, fra Staten Illinois mod den vestlige Ørken, i Februar Maaned samme År. Præsident Brigham Young var den Gang Kirkens Leder, den myrdede Profet Joseph Smith's Eftertræder, og han sendte en Agent til Hovedstaden Washington, for paa de Helliges Begne at ansøge Regeringen om Hjælp til deres Udvandring. De bad ikke om Penge eller andre Gaver; men

blot Beskæftigelse, ved at anlægge nye Veje og fragte militære Forsyninger til Oregon eller andre Steder ved Stillehavskysten; thi det var antaget den Gang, at Storbritanien og de Forenede Stater vilde inde i ret længe blive indvirkede i Krig med hverandre over Oregon-Spørgsmålet.

Joseph Smith profeterede førend sin Død, at de Sidste-Dages Hellige vilde blive drevne vestover og vilde blive til et mægtigt Folk imellem Klippebjergene, og Præsident Brigham Young og hans Folk vare nu i Færd med at virkeliggøre denne Profeti, og bosatte sig i Bjergenes Dale, hvor de usørstyrrede kunde dyrke deres Gud. Dette var Aarsager hvorför de ansøgte Regeringen om Tilladelse til at fragte militære Oplag til det fjerne Vesten. Det er blevet fortalt, at da den mexikaniske Krig blev en Sandhedsighed, det først var Præsident Polks Formaal at tage de to mexikaniske Provinder, California og New Mexico i Besiddelse, ved at befolke dem med Udvandrere fra Østen; men at denne Plan blev ændret formedelst Missouri's Senator's, Thomas Benton's, Indflydelse, som var en usorsonlig Hjende til Mormonerne.

Mormon-Gataillonen. Nu kom Tiden, at den skulde tilvejebringes blandt "Mormonerne". De vare lejrede ved Missourislodden og paa Iowa's Sletter. Det første de hørte om dette kald (thi de havde intet hørt derom fra deres Agent i Washington) var, at en Indrulleringsofficer ankom til Mount Pisgah, der fordrede 500 Mand til at hjælpe de Forenede Stater i Krigen mod Mexico. Dette var i Juni Maaned, og Krigen havde allerede varet i 2 Maaneder. Den oprindelige Aarsag til denne Strid var, at Texas, som forhen tilhørte Mexico, var blevet tilføjet de Forenede Stater. En Mængde amerikanske Kolonister havde bosat sig i Texas og de ønskede at tilhøre Unionen, men Mexico modsatte sig dette Udkast, og erklærede, at den ansaa det som Oprørskhed. Joseph Smith, hvis sidste Skridt i politisk Retning var, at opstille sig som Kandidat til Præsidentskabet af de Forenede Stater, var i Favor af Texas' Optagelse i Unionen. Han forudsaa Unionens Udstrækning fra Hav til Hav. Han ønskede sin Nations Ære og understøttede, at den ikke alene tillagde sig Texas, men var gunstig stemt for at ogsaa Mexico og Canada skulde tilhøre hans Nation, saa snart som deres Folk skulde ønske det. Texas, der ønskede at tilhøre Unionen, blev optagen som eks fri og uafhængig Stat i samme, og dette var Hovedaarsagen til Krigen's Udbrud.

I Maj Maaned deltog General Zachary Taylor i to Slag mod Mexico, det ene ved Palo Alta og det andet ved Reseca de la Palma — da han drev Mexikanerne over Rio Grande-Floden; og der saa det ud for mange Amerikanere, som om Krigen var forbi; men Stemningen i Sydstaterne var, at den burde fortsættes, i Haab om at underlægge sig mere Territorium for at funde bevare Ligevægten mellem Slave-

staterne og de frie Stater. Da dette var Tidens brændende Spørgsmaal fortsattes Krigen. Planen var at angribe Mexico paa tre Steder: Gen. Taylor vilde fortsætte sine Angreb langs Rio Grande; Gen. Scott, der var den øverst befalende, skulde rykke ind i Mexico ved den mexikanske Bugt; medens Gen. Stephen F. Kearney, med den tredie Armee, skulde marschere over Land og indtage California og New Mexico. Mormon-Bataillonen mønstrede til Tjeneste i Juli 1846, og kom under Gen. Kearney's Kommando. De marscherede til Santa Fe, og forsatte gennem New Mexico og Arizona til de næaede sondre California. Ved den Tid var Krigen næsten endt, men Bataillonen, efter at have marscheret 2,000 eng. Mil — den længste Infanterimarsch som kan nævnes — blev brugt til at besætte de indtagne Byer ved Stillehavet. De tjente deres Års Hvervning og blev hæderligt afskedigede i Los Angeles. Mange af dem hvorvede sig paanly, men nogle, der tiltraadte Hjemrejsen fik under denne, Besættigelse ved Sutters Fort, omtrent hvor Byen Sacramento nu ligger; og det var dem, der opgravede det første Guld i California i Januar Maaned i Aaret 1848. De byggede en Mølle dam for Kaptein Sutter, hvis Formand var en Ikke-Mormon ved Navn James W. Marshall. Da Dammen var færdig og Vandet blev ledet ind i den, brast den paa et Sted, og en Borstslyllen af noget af den paafulgte. Idet Hr. Marshall gif langs Møllerenden, for at undersøge hvor stor Skaden var, opdagede han noget glinsende paa Bunden af Renden, omtrent af Størrelse som Hvedekorn. Han tog dem op, fik dem vaderet og det bevistes at være rent Guld. Dette var den berømte Gulddopdagelse, som satte hele Verden i Fyr og Flamme, og som gjorde, at California blev en af de rigeste Stater, samt bevirkede, at der blev en hel Omvæltning i Nationens Handel og Trafik; og støndt det var en Ikke-Mormon, der tog Guldet op og fik det prøvet, var det dog Mormon-Bataillonens Mænd, der med deres Hækker og Spader gravede det frem og bragte det for Dagens lys. Jeg kunne kalde det et Tilfælde, en Hændelse eller hvad jeg vil, de være dog Redskaber i Forsynets Haand og være blandt Fremgangens Pioneerer i Guldstaten California.

Utah's Pioneerer. I April Maaned, 1847, forlod imidlertid Utah-Pioneererne Missourislodten, under Ledelse af President Brigham Young. Deres Afrejse var bleven udSAT 9 Maaneder paa Grund af Bataillonens Kald. Nogle af vores ikke-mormonske Nabover satte Mistro ved dette Udsagn; de sige, at Regeringen af Hjærtet ønskede Mormonernes Vel; og ved at horttage fra dem 500 af de stærkeste Mænd til at gaa i Krig, gjorde den dem en Belgerning, hellere end at modtage en fra dem; og naar vi sige, at Pioneerernes Afrejse blev 9 Maaneder forsinket formedst Bataillonens Indrullering, da blive de mistænkelige, og anse det som en uvenlig Østring. Jeg kan ikke indse hvorfor de gøre det, thi det er ikke absolut uvenligt at fremlægge en Kendsgerning. Jeg ønsker ikke

at betvivle, men vilde hellere i Virkeligheden foretrække at tro, at Regeringen havde Medfølelse for de hjemløse Flygtninge, og at der blandt Nationens Ledere var Mænd, som ønskede „Mormonerne“'s Bes; men alle vare ikke venligsinde, og hos mange var det en Sag af meget ringe Bethydenhed hvad der blev af det røvede, plyndrede og landsforviste Folk som da stod ved Orkenens Grænse. Nogle haabede, uden Twivl, at Indianerne vilde ødelægge dem, eller at Mormonerne vilde modsette sig at føgte for det Land, som de forlod, og saaledes skaffe en Undskyldning ved at Regeringen sendte en Armee for at amspærre og forhindre dem i at forene sig med Fjenden, — noget der aldrig engang var drømt om. Men der vare falske Rygter i Omløb i den Retning, da Bataillonen blev kaldt til Mønstring.

Med Hensyn til den omtalte Rejsses Udsættelse, da er det et nedstrevet Faktum, at Kirkens Apostler samledes i Raad ved Mount Pisgah, i Foraaret 1846, straks efter Udvandringens Begyndelse fra Nanvoo, og besluttede der, at sende et Pioneerkorps, den samme Aarstid, over Sletterne. Dette Raad omtales i Orson Bratts's, en af de ledende Pioneerers Biografi. Dette var Planen, men da Bataillons-Kalder kom, maatte Pioneerrejsen udsættes. Lejrene kunde ikke undvære flere af deres stærke og haandfaste Mænd. Lige siden Folket forlod Nanvoo, slæbende deres med Osser forspændte, sagte bevegende, tungt belæssede Bogne, gennem det snebedecke Iowa, der i Foraarstøvøjret paa flere Steder var oversvømmet, maatte gamle Mænd, svage Kvinder, ja endog Børn benyttes som Kuske og til at passe Dyrene, da Antallet af stærke Mænd var meget lille iblandt dem. Mange af dem vare nødsagede til at forlade Hustru og Børn uden Ly paa de kolde Sletter, medens de gif ned i Missouri for at tjene lidt til Brød for deres Familier. Knapheden paa stærke Mænd paa den Tid er omtalt i Historien, og det foraar-sagede stor Bestyrtelse da Bataillonen blev kaldt.

Engen tankte paa at afflaa Kalder, og det patriotiske Folk vægredede sig ikke i mindste Maade. Præsident Brigham Young sagde til Indrulleringsofficeren, Hr. Kapt. Allen: „De skal faa deres Bataillon. Hvis der ikke er nok af unge Mænd, da ville vi tage gamle Mænd, og hvis der ikke er nok af dem, da tager vi Kvinderne“. Oberst Thomas L. Kane, en ørlig og sandfærdig Historieskriver, giver os Udsaldet i følgende Sammendrag: „Et centralt Massemøde for Raadslagning og nogle offentlige Diskussioner i de mere adspregte Lejre blev afholdte, et amerikansk Flag, der sandtes blandt nogle af de reddede Genstande, blev hejst til Toppen af et Træ, og efter 3 Dages Forløb vare Tropperne indmeldte, mønstrede, organiserede og færdige for Marschen. Men det opsatte Pioneerernes Afrejse, og det var først det næste Foraar, at Brigham Young og hans lille Selskab forlod Missourisoden, for at

"udspejde Landet", og opsløge et Hjem blandt Klippebjergene for deres Hemmeløse Folk.

Det er et mærkværdigt Faktum, at nogle, som ikke tilhørte vort Samfund, kom i Selskab med vort Folk til dette Vestens Land, noget besynderligt, naar man tager i Betragtning alle de falske Rygter om "Mormonerne", der vare i Omløb paa den Tid; den Intolerance som fandt Sted mod os saamt det Had "Mormonerne" vare beskyldte for at nære mod Kirkens Udenforstaende. Selv i Pioneerkompaniet, der kun talte 143 Mennesker, var der nogle, som ikke vare af vort Samfund. Pioneererne hængte ikke ud et Skilt med en saadan Indskrift: "Ingen Uvedkommende tilstedes Adgang". Vi ønske altid at leve i Fred og være Venner med dem, som ikke tilhøre vor Kirke, vidende, at vor Mission er til dem. Mormons Bog bekræfter, at de have en vigtig Del af Programmet, henhørende til Guds store Værk, at udføre; og Profeten Esaias, naar han taler om Israels Indsamling i de sidste Dage, siger: "De skulle flyve paa Filisternes Skuldre imod Vesten". "Mormonismen" anser og tror, at med "Filisternes Skuldre", der skulle bære Guds udvalgte Folk til det forsjættede Land, menes Ikke "Mormonerne"s Jernbaner og Dampstibe — disse store Rejserebvenneligheder, samit Fragt- og Intelligensbefordrere, hvilke denne Undrenes Tidsalder er saa vel bekendt med. Disse Virkemidler, som vore udenforstaende Venner paa en saa fremragende Maade have oprettet og frembragt, paaflynde, men hindre ikke Guds Hensigters Fuldbrydelse. Der er Blads nok i den store Plan af dette Sidste-Dages Værk for udenforstaende saavel som for dem, der tilhøre denne Kirke.

Bridger og Grannan. Tre Maaneder efter at Pioneererne begyndte deres Rejse vestover sloge de Lejr, og opstillede deres Telte paa Orkenstranden af Amerikas døde Hav. De havde ikke før kommet over Klippebjergene førend de mødtes med ugunstige Beretninger angaaende dette Land. Oberst Bridger mødte dem ved "South Pass"; han var en af disse ensomme, omstrelsende Jægere, som jeg har omtalt, og boede i et forskanset Blohus i sondre Wyoming. Denne Forskansning bestod ikke af andet end to Blokhuse, det ene bygget udenpaa det andet, omhegnet af en Palisade eller et tæt Bæleværk. Der boede Bridger og nogle saa andre hvide Mænd med deres Indianerhustruer. Denne Mand tilraadede Pioneerlederne ikke at tænke paa at danne en Koloni i den store Saltdal. Hr. Young, sagde han, "jeg vilde give et Tusinde Dollars, hvis jeg vidste, at et Majsaks kunde vokse og modnes i Saltdalen. Major Moses Harris, en anden Spejder, traf sammen med Pioneererne lidt senere, og han fraraadede ogsaa Folket at bosætte sig der. Chache-Dalen*) sagde han, er den eneste Plet i hele denne Region, som er beboelig —

*) Ordet "Chache" betyder en Hule i Jorden, benyttet af Vestens Rejsende som et Opbevaringssted for Proviant o. s. v., der var besværligt at fragte omkring.

et godt Sted for Overvintring af Kvæg. Den fil Navnet „Cache“-Dalen fordi Fægere og Bildtfangere plejede der at gemme deres Væsse og Skind og andre Effekter for at skjule dem for Indianerne.

Bed „Green River“ traf Pioneererne sammen med en af deres Trosfæller, en „Mormon“-Eldste, der kom for at give dem et glimrende Tilbud, og som raadede dem til ikke at bosætte sig i Ørken-Regionen, men at fortsætte Rejsen til de frugtbare Stillehavs Skraaninger. Samuel Brannan, Lederen af en „Mormon“ Koloni, havde ombord paa Skibet „Brooklyn“ sejlet fra New York, omtrent paa samme Tid som Præsident Brigham Young med sit Folk forlod Nauvoo. Branner omsejlede Kap Horn, og landede i San Francisco's Bugt. Der fandtes en lille Koloni, som kaldtes Yerba Buena. Han bød sin Koloni at pløje og plante i San Joaquin Dalen, hvor de slogte sig til Rø, og de grundede endog en lille Avis, den anden af den Slags, som blev udgiven i California. Derpaa forlod han dem, og flyndte sig over Bjergene for at møde Brigham Young, og om muligt at overtale ham til at fortsætte Rejsen til Stillehavskysten. Men Præsident Young sagde Nej!

Eraustus Snow, en af Pioneererne, erklærede engang fra denne Talerstol, ved en vis Lejlighed, at Brigham Young havde, medens de rejste over Sletterne, set Saltsødalen i et Syn. Han havde aldrig set den førend han saa den i dette Syn. Han saa deri et Telt dale ned fra Himmelten til dette Sted, og han hørte en Røst, som sagde: „Dette er Stedet hvor mit Folk Israel skulle opslaa deres Telt“. Hans Tanker vare ogsaa, uden Twivl, henvendte paa Martyprofeten Josephs Forudsigelser, at „de Sidste-Dages Hellige skulle blive til et nægtigt Folk“ — ikke i Oregon, ikke ved Stillehavskysten eller paa Øerne i Havet, men „midt imellem Klippebjergene“; og Brigham Young, med sin standhaftige Karakter, var ikke med Billie funden at afvige en Haarsbred fra den Plan, som var nedlagt af Guds Profet. Han var Fuldbyrderen af denne Plan, han opfyldte Profetien, og Saltsødalen blev det centrale Samlingssted og den første Zions Stav imellem Klippebjergene. Denne Region var den Gang kendt under Navnet Øvre California.

(Fortsættes paa Side 30.)

Tankesprog. Vi begynde at leve, naar vi begynde at elske. Og vi begynde at elske først naar vor Selvskhed dør og vi leve for at velsigne andre.

— Intet uden den højeste Higen burde være tilfredsstillende; og hvis vor Sjæl standser sin Udvikling, da visne vi.

— Den vise gør Holdt naar han bliver stillet lige overfor en Kendsgerning, ligemeget hvor ydmøgende den end er.

Onsdag den 15. Januar 1908.

Standhaftighed fører til Sejer.

Intet stort eller af Betydning er nogensinde blevet udført af noget Menneske uden Standhaftighed. En Person, hvis Altraa er til at gøre godt, og som besidder denne gode Egenstab i et rigt Maal, er heldigt stillet overfor den ustadiige og vankelmodige. Den ene gode Egenstab er beslægtet med en anden, og vi se, at naar et Menneske bestræber sig af bedste Evne at virke for det godes Udbredelse, da faar det større Tro, udvidet Haab og Kærlighed til sine Omgivelser og den Gerning, det udfører. Og naar en Person med Flid forsøger paa at opfylde alle sine Pligter mod Gud og sine Medmennesker, da er der en ubestridelig Selvtilsfredshed, som gør sig gældende hos ham, ved Bevidstheden om, at hans Bestræbelser ikke ere forgæves. Herren sagde til Kain: „Er det ikke saa, at dersom du gør godt, da er du behagelig? Og dersom du gør ikke godt, da er Synden den, som ligger for Døren; og dens Altraa skal være til dig, og du, du skal herske over den.“

Heraf se vi, at det er alles Pligt, at være faste og udholdende i at underkue Synden og dens Tilloftelser i enhver Form og Stilkelse, thi kun ved en levende Tro, Gerninger og en urokkelig Standhaftighed ere vi til sidst i Stand til at besejre det Onde.

Hvor skønt er det ikke at betragte den Mand og Kvinde, som med faste Skridt gaa fremad og kæmpe for Sandhedens hellige Sag! Ingen Forsøgelses eller Genvordigheder kunne standse dem paa deres ophøjede Bane. De ere ikke bange for at bekende deres Religion eller forsvare den i deres Omgang med deres Medmennesker, hvor de ofte møde Modsigelse, Haan og Bespottelse fra dem, som ikke kende Sandhedens Lys.

Naar vi læse Bibelens Historie om de gamle Profeter og Patriarker, om Frelseren selv og hans Apostler, samt alle Guds Børn som levede samtidig med dem, og betragte den Taalmodighed, Udholdenhed og faste Karakter som de i Medgang og Mødgang, Liv og Død, lagde for Dagen, da burde deres Vandel fremholdes for os som noget, der var gavnligt for os at esterligne. Men fremfor alt er Frelseren Mønstret. Hans Standhaftighed sejrede over Døden og Graven, saa at alle Guds Børn henhørende til denne Jord, der ved Adams og Evas Overtrædelse bleve Døden underkastede skulle formedelst hans Sejer igen engang opstaa fra de døde. Han er Vejen, Sandheden og Livet, og det er dersor af største Vigtighed for os at holde hans Bud og fræbe efter at opnaa Helliged.

Et af hans Bud er dette: „Bører da fuldkomne, ligesom eders Fader i Himmelten er fuldkommen“ (Matt. 5:48.).

Derfor ere vi ansvarlige for Gud hvorledes vi anvende den kostbare Tid, som Herren forunder os fra Dag til Dag her paa Jordens og for den Grad af Midkærhed og Standhaftighed, som vi udvise i at forfremme hans Hensigter. Han sagde ved en Lejlighed: „Samler eder ikke Liggendefæ paa Jordens, hvor Møl og Rust fordærve og hvor Tyve igennembryde og stjæle.“ Hermed mente han, at vi ikke skulde elste Verden med dens Forsængelighed og forgængelige Ting, og lade Hjærtet udelukkende henledes derpaa, „thi,“ siger han videre: „hvor eders Liggendefæ er, der vil og eders Hjærtete være.“ Han sagde dernæst, at vi skulde samle os Liggendefæ i Himmelten, hvilket bestaar i, at vi til alle Tider gøre alt det gode vi kunne for Guds Riges Opbyggelse og til vores Medmenneskers Belsignelse.

Det faktum, at mange ere blevne overvundne i Prøven af den ondes Magt, burde tjene som Advarsel for alle, der kende Bigtigheden af det evige Liv. Den menneskelige Svaghed bringer ofte de ligegehyldige til at blive trætte af at gøre godt, fordi de ikke faa Belønning for hver Dag; fordi Behageligheder ikke tilsllyde dem i den Grad, de kunde ønske og fordi deres Bønner om Besvarelse fra Prøven ikke blive hurtigt nok besvarede. Om saadanne Personer vilde anvende en Smule Eftertanke, vilde de snart se, at Belønningen ikke kunde forventes at erholdes førend Arbejdet er fuldført, og at deres Guld maa renses og lutres i Prøvelsens Ovn for at kunne blive brugbart.

Udholdenhed og Hengivenhed til Guds Værk og Rige burde altid være de Sidste-Dages Helliges Motto og Løsen, thi uden Standhaftighed naar Stormene rase som i Blikstille, kunne vi ikke gøre Regning paa at opnaa Klenodiet, som er opbevaret for de trofaste. Vi læse i Job. 21:8 om den endelige Lod, der bliver de fejge til Del. Den sande Storhed er den, som Evangeliet fører til, og den kan kun naaes ved Dag for Dag nøjagtigt at vandre efter Guds Bud, uden at give efter i Prøvelsens Stund, uden at forsage i Livets Storme.

Lader os derfor satte Mod og stole paa og bede til Herren om forsøget Tro og Kraft til at staa trofaste og standhaftige indtil Enden; lige meget hvad der end skulde møde os paa vor Løbebane, og vi kunne da udbrænde med Paulus: „Jeg formaar alt i Kristus, som gør mig stærkt.“

— J.

Ødsfald.

Eldste Adolph M. Niellsens Hustru, Mathea Nielsen, afgik ved Døden i Shelley, Idaho, den 24. November 1907. Aarsagen til hendes Død var Mavekræft.

Broder Nielsen var før en Tid siden paa Mission i Norge og præsiderede over Bergens Konference, men blev hjemkaldt paa Grund af hans Hustrus kritiske Stilling.

Søster Nielsen blev født i Kristiania den 16. Januar 1848; hun, i Forening med hendes Mand, annanmede Evangeliet dersteds den 10. Januar 1870 og emigrerede til Salt Lake det paafølgende Aar, hvor de boede et Par Aars Tid. Derpaa flyttede de til Hyrum, Cache Co., Utah, hvor de under Livets mange Omstændigheder boede i henved 30 Aar. Til sidst flyttede de til Shelley, Idaho, som siden har været deres Hjem.

Søster Nielsen var en oprigtig, hengiven Sidste-Dages Hellig, elsket og agtet af alle hun kom i Berørelse med. Hun var Moder til 7 Børn, der i Forening med hendes Mand føle Savnet af hendes Bortgang.

De jordiske Levninger blevle stedede til Hvile i Hyrum den 29. November. Eldste Nielsen og Familie have den inderligste Sympati i deres dybe Savn fra alle de Hellige i Skandinavien.

— Søster Christiane Nielsen Lund, Hustru af Præsident Chr. N. Lund, af Nord Sanpete Stav, afgik ved Døden i Mt. Pleasant, Sanpete Co., Utah, Torsdag Morgen den 5. December 1907, efter et kort Sygeleje.

Søster Lund blev født i Hundstrup paa Æren, Danmark, den 22. September 1859, blev døbt i 1880 og emigrerede til Amerika i 1884. Den 9. Oktober samme Aar blev hun gift med Præsident Lund, og i dette ægteskab blev hun Moder til 7 Børn, hvorfra 6 ere i Live.

Begravelsen fandt Sted fra Mt. Pleasant's Førfalingshus. Lørdagen den 7. November, under stor Deltagelse. Talerne ved hendes Baare var Eldsterne Andrew Jenson, Henry Beal, Newton E. Neves, Geo. Christensen, Enok Jørgensen og Bisshop James Larsen.

Søster Lund var en særdeles elskværdig og højagtet Kvinde, godgørende og aabenhjertig. Hun var sin Mand, sin Familie, sine Venner og Guds Rige hengiven i alle Maader, og hendes uventede Bortgang — kun 48 Aar gammel — bragte Sorg over alle Mt. Pleasant's Indbyggere, iblandt hvilke hun holdtes i stor Ære og Agtelse. Vi sympathisere af ganse Hjerte med Præsident Lund og hans Familie i den tunge Skæbne, som har rammet dem.

Søndagskolernes Program for Februar Maaned 1908.

1. Klasse.

8. Læktie: Johannes den Døbers Fødsel. (Luks. 1. Kap.).

Præsten Zakarias i Templet — hans Bon for Sonnen — Engelen besøger ham — Budskabet.

9. Lektie: Johannes fødes.

Alt hvad Engelen fortalte Zakarias gif i Opfyldeste — Drengebarnet og Elizabeth — Da det var otte Dage gammelt fik det Navn, — hvorfør?

2. Klasse.

4. Lektie: Et besynderligt Førsøg paa at naa Himmelten. Noahs Børnebørns Børnebørn. (1. Moseb. 11. Kap.).

Stolthed og Braleri er ikke antaget af Herren — Et Faktum, at Folket blevet kyndige i Byggefunksten, — de vare stolte og overmodige — byggede et stort Taarn — Herren tilintetgjorde deres egennytte Planer.

5. Lektie: En Ungling i Kaldæa. (Den kostelige Perle, Abrahams Bog 1. og 2. Kap.; 1. Moseb. 12. og 13. Kap.)

Kærnen af Lektien: Almindelig Sandhed — Lydighed bringer Guds Belsignelse — Abrahams Kald — søger at erholde Præstedommet — forlader sin Faders Hus — hans Rejse til det forsyttede Land — Gud taler med Abraham.

6. Lektie: Et Forsyttessens Barn — Isak. (1. Moseb. 17., 18. og 21. Kapitel.).

Det er muligt for Herren at give hvilke som helst Belsignelser — Abraham modtager et Løste — Sara fik en Søn i hendes høje Alder — fra ham nedstammede det hebraiske Folk — Herrrens Løste mod dem.

3. Klasse.

4. Lektie: Flugten til Egypten og deres Tilbagevenden. (Matt. 2: 13—23.).

5. Lektie: Kristus i Templet. (Luk. 2:40—52.)

6. Lektie: Johannes som Missionær. (Mark. 1:1—9.)

4. Klasse.

4. Lektie: Mormons Bog.

Dens Natur og Indhold — en øldgammel amerikansk Optegnelse — Skitse af hvad den beretter — dens moralske Egenskab — „Spauldings-Historien“ — dens Urimelighed — de tre Bidner — de otte Bidner.

Henvisninger: Titelbladet — „Talmages Trosartikler“ i Skand. Stjerne 44. Årg. Side 59—69; — Whitney's Kirkehistorie, 1. Årg. 8. Kap.

5. Læktie: Kirkens Organisation.

Gengivelsen af det aaronse Præstedømme — og det melchizedekiske — Kirkens organiseres med 6 Medlemmer. (Se Whitney's Tale i forrige Nr. af „Stjernen“). — Den første Tale, der blev afholdt.

6. Læktie: Kirkens Tilvækst i Staten New York.

De første Medlemmer i Kirken, — paasølgende Daabsforhandlinger — Profeten arresteres i Colesville og søndre Bainbridge, — Uenighed i Kirken, — det første Mirakel, — den første Konference. (Se Joseph Smiths Levnetsløb).

Guds Regering.

Af Præsident John Taylor.

(Fortsat fra Side 13.)

8. Kapitel.

Hvis Ret er det at regere Verden? Hvem har regeret den? Da vi i de foregaaende Kapitler have udpeget Menneskets Natur, Bestemmelser og Herkomst, saavel aandelig som timelig; hvad Hensigten med dets Tilværelse er; hvad Forhold det staar i til denne Jord; dets moralske Handelsfrihed; samit vist, at Gud aldrig har styret dets Handlinger, saa ville vi dernæst tale lidt om Jorden, hvis Ret det er at regere den og hvo, der har regeret den.

Det er ikke nødvendigt at sige saa meget om dens Organisation nu, da vi have berørt denne Genstand tidligere, og da det er en, hvorom der ikke skulde være nogen Twist iblandt Bibelstroende. Jeg vil korteligt ansøre, at Paulus siger: „Thi ved ham ere alle Ting skabte, de i Himmelne og de paa Jordens, de synlige og de usynlige, være sig Troner eller Herredømmer, eller Fyrstendømmer, eller Magter; alle Ting ere skabte ved ham og til ham.“ (Kol. 1:16). Da dette er Tilsældet, vilde vi, uden videre Undersøgelse, udfinde, hvis Ret det er at regere den. Hvis Verden er Herrens, har han visseligen Ret til at regere den; thi vi have allerede vist, at Mennesket ingen Fuldmagt har, uden den, som er ham givne. Han besidder moralst Kraft til at regere sine Handlinger, til enhver Tid underkastet Guds Lov; men er aldrig blevne bemyndiget til at handle uafhængigt af Gud. Langt mindre er han bemyndiget til at regere paa Jordens, uden Herrens Kaldelse og Vejsledning. Dersor er enhver Regering eller ethvert Herredømme over Jordens, som ikke Herren har givet, erholdt paa utiladelig Maade, og vil aldrig blive funktioneret af ham. Jeg ved, at Konger og Dronninger salves og indvies af deres forskellige Gejstlige, overensstemmende med Skikkene og Trosbekendelserne i de forskellige Lande, hvor de regere. Der er imidlertid to Ting, som ere nødvendige, for at gøre deres Fuldmagt gyldig, og for at kunne blive bemyndigede til at

handle som Guds Repræsentanter paa Jorden. Den første er, at de skulde kaldes af Gud; og den anden, at de Personer, der salve dem, ere tilbørligen bemyndigede til at gøre det. Det maa altsaa først blive nødvendigt at bemærke, at dersom Konger og Dronninger udvælges af Gud og ere hans Repræsentanter, maa de besifikkes af ham; thi hvorledes kunne de i det modsatte Tilfælde anses som hans Repræsentanter? Profeten Hoseas klager over, at „De gjorde sig Konger, men de have dem ikke ved mig; de indsatte Fyrster, og jeg vidste det ikke“. (Hos. 8: 4.) Hvis de ere sendte af Gud, maa de forstaa deres Embede og deres Kald, samt Herrens Hensigter med det Folk, de regere over, ligesom en Guvernør for en Provins, eller en befalidmægtiget Embedsmand modtager sin Fuldmagt fra den Fyrste eller den Regering, han tjener. Om vi dernæst undersøge Kongernes Stilling og Forhold til deres guddommelige Suveræn, finde vi, at der kun er to Maader, hvorpaa deres Kaldelse bliver gyldig. Den maa være given enten af Gud ved Åabenbaring til de regerende Kongers Forfædre, og fra dem overleveret i en uafbrudt Følgerække til nærværende Tid, eller ogsaa ved direkte Åabenbaring, hvorved de besifikkes af en Herrens Profet. Men hverken Nationerne, Rigerne eller Kongerne, som nu findes, ville anerkende nogen af disse Maader. Alle de nuværende Riger ere grundstøttede ved Sværdet, uden noget Hensyn til Gud. Med Hensyn til deres Salvelse vilde naturligvis det Spørgsmaal opstaa: „Hvo bemyndigede de Præster, der salvede disse Konger og Dronninger?“ Thi hvis ikke de forrettende have nogen Myndighed til at salve og besikke dem til at udøve Guds Lov og Regering over Nationerne, vil deres Salvelse gavne dem lidet; — det vil kun være Menneskers Salvelse, uden Guds Beskyttelse og Samlykke.

Myndigheden til at salve Konger og Dronninger maa gives paa en af de tre følgende Maader, for at de kunne blive Herrens Salvede:

1) Den maa være given ved Åabenbaring til den oprindelige kristne Kirke, bemyndigende dem til at forrette denne Ordinans, og give deres Efterfølgere Fuldmagt til at gøre det samme.

2) Ved direkte Åabenbaring, eller

3) den maa være blevet overleveret fra de gamle Jøder ved en lovlig Følgerække.

Med Hensyn til det første finde vi ikke nogen saadan Beretning i det nye Testamente; hverken Jesus eller hans Apostler, eller nogen af de Halvfjærds eller af de Eldste forrettede nogensinde denne Ordinans eller talte om, at den henhørte til deres Embedsmyndighed. Følgeligvis kan ingen Fuldmagt komme derfra.

Hvad det andet Punkt angaaar, fornægter hele Kristenheten ny Åabenbaring; de have saaledes, ifølge deres egen Tilstaaelse ikke erholdt deres Fuldmagt fra den Kilde.

Med Hensyn til det tredie — selv om Jøderne havde Myndighed til

at ordinere Konger, kunde de Kristne sikkertigen ikke paaberaabe sig en jødisk Skit; thi den jødiske Nation og dens Fuldmagt blev ødelagt: „de ere afbrudte ved Vantro“. (Rom. 11:20.). De Kristne sik al deres Fuldmagt til at forrette af Jesus Kristus, og ikke fra Jøderne. Fra hvilket Hold, vi end betragter det, er der ingen Grundvold for nogen saadan Myndighed, og følgelig er Salvesen kun en tom Ceremoni; thi den hidrører ikke fra Gud.

(Fortsættes.)

„Mormonismen“ — Sandhed, Fred og Fremgang.

(Fortsat fra Side 23.)

Da Præsident Young, den 24. Juli 1847, overskuede Saltødalen fra hin Terrasse sagde han til sine Opdagere: „J kunne maaſſe ønske at rejse mod Nord, Syd eller Vest, men J ville uvilkaarlig komme tilbage og sige, at dette er Centralstedet hvor vor By skal bygges“. Og her grundlagde de Salt Lake City, hvorfra Geniet af Anlægsdygtighed og Industri har forplantet sig, som har opbygget Staten Utah og lagt Grundvorden til borgerlige Samfund i andre Stater. De udforſkede og undersøgte det omkringliggende Land, forſønede sig med de vilde Indianerstammer, indførte Overrisslingsystemet for kunstig Vandring, emigrerede de fattige, opførte Fabrikker og Møller og fylde det hele Land med Liv og Industri.

Der var blot eet Foretagende, som de i Begyndelsen ikke gav nogen Tilskyndelse — nemlig Grubedrift eller Søgen efter Metaller. Brigham Young sagde: „Vi kunne ikke spise Guld eller Sølv; dyrk Jorden, udvid Ågerdyrkningens Hjælpefilder, byg Fabrikker, beslit eder paa saadan Beskæftigelse, som er Grundlaget til en Stats Trivsel og Velværen. Lad Sølvet og Guldet blive liggende i Bjergene indtil Herrens bestemte Tid“. Dette vise Raad er blevet forvent og anset som en fjendtlig Holdning oversor Ikke-Mormonerne, fordi „Mormonerne“'s Leder modsatte sig den ubetimelige Aabning af Minerne. Præsident Young havde forhen set Følgerne af saadanne Ting paa andre Steder. Paa samme Maade som han forudsaa, at hvis dette Folk rejste til Stillehavskysten de vilde have blevet overvældet af uvenlige indstrømmende Emigranter, som opfylde Landet, og derfor foretrak at forblive her i en øde Region, som ingen eftertragtede, men alle affsydede; ligesaa forudsaa han, at hvis Minerne aabnedes for hurtigt, og Folket blev forrykt i ot søge Guld og Sølv, de vilde dø af Sult i Ørkenen. Derfor raadde han dem til at lade Sølvet og Guldet være uberørt, indtil den rette Tid kom for Minerne Aabning og Udvikling. Folket i Almindelighed fulgte hans Raad og Staten Utah's Faſthed og Styrke er et Vidnesbyrd om hans Forudseen og Skarpsindighed.

„**Jeg ønsker at sige Eder, at „Mormon-Folket“ hylder Fremgang og Forbedring, og at de ere villige til at forene sig med dem, som ikke ere af deres Tro, i at udføre ethvert Foretagende, som er til Nutte og Gavn for dette Land, denne Stat og dens Folk. Men de ønske ikke at spille Bankerot eller ruineres, og at det borgerlige Samfund skulde gaa Fallit ved at de bruge mere op end de tjene, — at løbe hurtigere end deres Kræfter tillader. Alt hvad de ønske er, at deres ikke-mormonske Venner vilde forenes med dem og gaa Haand i Haand i at sprede Fred, Venstebog og Fremgang i Udviklingen af dette Lands rige Hjælpe-filder. Alt hvad vi bede Eder, det politiske Parti som nu staar ved Styret i Salt Lake, om, er at I ville give os en ren og ærlig Forvaltning; og naar I gøre det, da ere vi tilsfredse. Hejs det amerikanste Flag saa højt I vil, I kunne ikke hejse det højere end vi have gjort, eller else og respektere det mere end vi gør. Men hal ned den røver-agtige Vimpel med denne Paafskrift: „Ingen Mormon behøver at melde sig“. Værer Amerikanere i Virkeligheden — i Land, saavel som af Navn; og vi ville være Eder og vise Eder Velvillie; hjælpe og staa Eder bi. En virkelig Amerikaner er aabenhjertet, liberal, godgørende og ødelmodig. Stjernebanneret er et Symbol paa lige Rettigheder til alle, og Ingens specielle Privilegier. Flaget sympathiserer ikke med Skin-hellighed, Intollerance og Undertrykkelse. Ejheller gör „Mormonismen“ — Gud ske Lov! Den repræsenterer Fred, Fremgang og Oplysning; dette er hvad dens Historie bevidner, og dette er dens endelige Bestemmelse. Den er Guds evige Sandhed — Jesu Kristi Evangelium, Saliggørelsens Plan og en uendelig Fremskriden; og den har ikke fuldført sin Mission her paa denne Planet, førend universal Fred er en fuldbyrdet Kendsgerning og Jorden er beredt til at modtage sin celestiale Herlighed. Amen!“**

En trivelig Gren af Kirken paa en fire à fem hundrede Medlemmer findes i Byen Kelsey, Texas, og den gør en særdeles god Fremgang. I en Konference, som fornylig blev afholdt der, blevet tre unge lokale Eldster tilhørende Grenen, bestiftede til at gaa paa Mission til Staten Louisiana. Grenens Hellige have lavet og brændt 100,000 Mursten, som skal benyttes til Opførelsen af et nyt Skole- og Församlingshus dersteds.

I Øyen La Grande, Oregon, have de Sidste-Dages Hellige fuldført et nyt Stavstabernakel, som er bygget af Mursten og huggede Sten; det er 74 Fod bredt, 110 Fod langt med 34 Fod høje Vægge. Det har 3 Taarne, hvoraf det højeste er 86 Fod højt. Den store Hørelsal har Siddepladse for 1,400 Personer. I Kælder-Etagen er der et Ward-Lokale, som har Siddepladse for 500, foruden fire rummelige og

hjemme Klasseværelser, til Brug for Søndagsskolen o. s. v. Husets Opsærelse har kostet 40,000 Dollars, og til Føraaret vil det faa et nyt Orgel, som skal koste 5,000 Dollars.

Tankesprog. En god Hukommelse lige overfor Guds mange Maades-bevisninger gaar godt sammen med stor Glemsomhed lige overfor andres Svagheder.

— Sorger er Indbydelse til at rykke højere op i kristelig Erfaring.

— Gud kender sine Helte, og de er kendte i Himmelens, hvad enten deres Navne findes i Dagspressen eller ej.

— Tro paa Ting heroventil giver Kraft til Ting hernedentil.

— Mange af de Skygger, som krydse vor Vej gennem Livet kommer fra, at vi staa os selv i Lyset.

Missionærernes Rapport for December 1907.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Gjærtet omfattet	Bøger omfattet	Fremmede ejem. befugte	Evangeliske Gæstater	Medber. afholdte	Døde	Ørbænrede	Børn delfigende
Hyrum J. Jensen	Aalborg	19	6713	266	3979	502	64	1	1	3
Charles Jensen	Aarhus	26	4291	288	4327	846	94			1
Lorentz Petersen	København	24	9943	281	9519	780	60			
Peter Borup	Bergen	18	4048	721	3473	927	62	1	1	
Edw. C. Esmann	Kristiania	33	7286	403	6791	530	100	17	17	4
Mathias J. Benson	Trondhjem	20	1960	302	1878	303	43			
Totalsum for Missionen		140	34241	2261	29967	3878	423	19	19	8

Indhold:

"Mormonismen" — Sandhed, Fred og Fremgang. Tale af Eldste Orson F. Whitney den 10. Novbr. 07. 17, 30	Dødsfald	25
Tankeprog 23, 32	Søndagsskolernes Program.....	26
Nedaktionelt:	Guds Regering.....	28
Standsfastighed fører til Sejr.... 24	En trivelig Gren	31
	I Bhen La Grande.....	32